हेवीर सापितंदृष्ट्वामोहितासतीतमाह॥३२॥यत्पृष्टंकस्यासीत्यनेनकस्यपुत्रीगोत्रजावेतिकात्वमितिचकिंनामासीतितत्राह आत्मनोममपरस्यतवा पिकर्तारंसम्यक्नविद्मः गोत्रंनामचयत्कृतंभवतितंचनविद्मः॥३३॥ आत्मनोममशरणमियंपुरीयेननिर्मितातंचनविद्मः॥३४॥ यत्पृष्टंकएतअनुप थाइतितत्राह एतइति॥३५॥आस्तांनामगोत्रादियदत्रागतोऽसिएतद्दिष्ट्याभद्रंतावत् ग्राम्यान् इंद्रियग्रामार्हान् उद्वहिष्यामिसंपादयिष्यामि स्वबं धुभिःसखीभिश्च ॥३६॥ समाःसंवत्सरान् मनुष्यदेहप्रवेशाच्छतमित्युक्तम् ॥३७॥ प्रवृत्तिस्वभावत्वात्निवृत्तिनिंदापूर्वकंतत्संगमभिनंदतिपंच

नारदउवाच इत्थंपुरंजनंनारीयाचमानमधीरवत् ॥ अभ्यनंदततंवीरहसंतीवीरमोहिता॥ ३२ ॥ नवि दामवयंसम्यक्कर्त्तारंपुरुषर्षभ॥ आत्मनश्चपरस्यापिगोत्रंनामचयत्कृतम्॥ ३३॥ इहाद्यसंतमात्मानंन विदामततःपरम्॥ येनेयंनिर्मितावीरपुरीशरणमात्मनः॥ ३४॥ एतेसखायःसख्योमेनरानार्यश्चमानद॥ सुप्तायांमयिजागर्तिनागोऽयंपालयन्पुरीम् ॥ ३५ ॥ दिष्ट्यागतोऽसिभद्रंतेग्राम्यान्कामानभीप्ससे॥ उद्व हिष्यामितांस्तेऽहंस्वबंधुभिररिंदम॥३६॥ इमांत्वमधितिष्ठस्वपुरींनवमुखींविभो॥ मयोपनीतान्गृह्णानः कामभोगान्शतंसमाः॥३७॥ कंनुत्वदन्यंरमयेत्यरतिज्ञमकोविदम्॥ असंपरायाभिमुखमश्वस्तनविदंप शुम्॥३८॥ धर्मोह्यत्रार्थकामौचप्रजानंदोऽमृतंयशः॥ लोकाविशोकाविरजायान्नकेवलिनोविदुः॥३९ पितृदेवर्षिमर्त्यानांभूतानामात्मनश्चह ॥ क्षेमंवदंतिशरणंभवेऽस्मिन्यद्गृहाश्रमः ॥४०॥ कानामवीरवि ख्यातंवदान्यंप्रियदर्शनम्॥ नवृणीतप्रियंप्राप्तंमादृशीत्वादृशंपतिम्॥ ४१॥ कस्यामनस्तेभुविभोगिभो गयोःस्त्रियानसज्जेद्भुजयोर्महाभुज॥योऽनाथवर्गाधिमलंघृणोद्धतस्मितावलोकेनचरत्यपोहितुम्॥४२॥

भिः त्वत्तोऽन्यंकंनुरमये अरतिज्ञंनैष्ठिकम् अकोविदमनिषिद्धसुखत्यागिनम् संपरायोमृत्युस्तदनभिमुखंपरलोकचिंताशून्यमश्वस्तनविदम्इदं कर्तव्यमितीहलोकचिंताशून्यम् पशुतुल्यम् ॥३८॥ अत्रगार्हस्थ्ये प्रजानंदःपुत्रसुखम् अमृतंमोक्षःकेवलिनोयतयः॥ ३९॥ गृहाश्रमइतियत् एत त्क्षेमार्हंशरणमाश्रयंवदंति॥४०॥४१॥ भोगिभोगयोःसर्पदेहाकारयोस्तवभुजयोर्यन्नसज्जेत् एवंभूतंकस्याःस्त्रियामनःस्यात् नकस्याअपियोभवा न् अनाथवर्गाः दीनस्तोमास्तेषामाधिमलमत्यर्थमपोहितुंसर्वत्रचरति केनापोहितुं घृणयोद्धतः अतिशयितोयःस्मितपूर्वकोऽवलोकस्तेन ॥४२॥